

tør, at Taiwan er medlem af FN eller anerkendes som selvstændig nation. Afgørende er, at Taiwan som ansøger efterlever WHO's formål og bidrager til WHO's funktioner. Enhver eventuel indvending om, at Taiwan mangler selvstændig national suverænitæt, vil derfor være en uholdbar og utilstrækkelig begrundelse for at afvise Taiwans anmodning om at deltage som observatør.

b. WHO's praksis

For at kunne opnå så stor global udbredelse for sit arbejde som muligt har WHO fortolket reglerne om deltagelse i WHO meget smidigt. Således har nationer, som ikke er medlemmer af FN, kunnet optages som fuldgyldige medlemmer af WHO. Det gælder f.eks. Schweiz, der blev medlem i 1947. Også nationer, hvis suverænitæt var genstand for diskussion, har kunnet optages, således Tyskland og Japan, mens de endnu var besat efter anden verdenskrig, og mange år før det kom på tale, at disse lande kunne optages som medlemmer af FN. Der er for tiden to medlemmer af WHO, der ikke er optaget i FN, nemlig Cook Islands og Niue. WHO har i disse tilfælde afgjort, at disse enheder besad tilstrækkelig selvbestemmelse og ansvarlighed for eget sundhedsvæsen uden hensyn til restriktioner og spørgsmål vedrørende deres suverænitæt. Yderligere er flere andre enheder blevet tillagt observatørstatus i Verdenssundhedsforsamlingen, WHA. Nogle enheder inviteres rutinemæssigt år efter år og har derved opnået en status som »kvasipermanente observatører«. For øjeblikket er der fem sådanne enheder: Vatikanet (Det hellige Sæde), Palæstina, Malteserordenen, Røde Kors Internationale Komité og Røde Halvmåne-organisationerne. På denne baggrund er det åbenbart, at også Taiwan kan optages som observatør. Som en selvstændig sundhedsenhed med sin egen infrastruktur på sundhedsområdet og med den fornødne organisation og viden samt de fornødne medarbejderressourcer i sundhedssektoren kan Taiwan fuldt ud leve op til WHO's mål, således som de er fastsat i statutterne.

c. Praksis i andre internationale fora.

Der er adskillige fortilfælde i andre internationale organisationer, der taler til støtte for Taiwans ønske om observatørstatus:

i) Fra 1. januar 2002 har Taiwan været medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO) under den officielle betegnelse »Separate Customs Territory of Taiwan, Penghu, Kin-

men and Matsu«. Optagelsen af Taiwan i WTO skete med stærk støtte fra EU.

ii) Europa-Kommissionen har i marts 2003 etableret et europæisk økonomisk handelskontor i Taipeh, Taiwan. Med denne etablering har Kommissionen for første gang etableret en permanent repræsentation i Taiwan. Kontoret, der ledes af Brian McDonald, skal hovedsagelig beskæftige sig med økonomiske og handelsmæssige forbindelser og samarbejde samt kulturelle og informationsmæssige aktiviteter. Det skal styrke kommunikationen mellem EU og Taiwans officielle myndigheder og andre interessenter. I overensstemmelse med EU-landenes etkinapolitik vil kontoret ikke skulle deltage i diplomatiske eller politiske aktiviteter. Beslutningen om at oprette kontoret skal ses i forlængelse af EU's ønske om at behandle Taiwan som en selvstændig økonomisk og kommerciel enhed og opmuntre til at forøge strømmen af varer og investeringer.

iii) EU har stærke forbindelser til Taiwan på »ikkepolitisk« område såsom økonomiske forbindelser, videnskab og forskning samt uddannelse og kultur. Taiwan er EU's tredje største handelspartner i Asien efter Japan og Folkerepublikken Kina med en årlig handel på mere end 37 mia. euro. Kommissionen holder årlige rådslagninger med Taiwan skiftevis i Bruxelles og i Taipeh.

iv) Taiwan er blevet godkendt som deltager i Asia Pacific Economic Cooperation (APEC), som er et regionalt økonomisk samarbejde omfattende 21 deltagerlande i Asien og Stillehavsområdet.

v) Taiwan er gennem de senere år inddraget i regionale fiskerikonventioner, der omfatter multilateral deltagelse, med henblik på at bevare tilstrækkelige mængder af de vigtigste fiskearter i området. Taiwan deltager således i de samarbejder, der går under betegnelserne MHLIC, ICCAT, IATTC og CCSBT. Det har i denne sammenhæng været afgørende, at Taiwan er behandlet som en selvstændig fiskerienhed.

d. Fortsat udelukkelse af Taiwan med dets 23 millioner indbyggere er i strid med almindeligt anerkendte folkeretlige principper. Udelukkelsen er en marginalisering, nærmest en form for apartheid på sundhedsområdet, der ikke kan begrundes eller retfærdiggøres ud fra anerkendte folke-